

Lieta C-384/04

Commissioners of Customs & Excise un Attorney General

pret

Federation of Technological Industries u.c.

[Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) l?gums sniegt prejudici?lu nol?mumu]

Sest? PVN direkt?va – 21. panta 3. punkts un 22. panta 8. punkts – Valsts pas?kumi kr?pšanas apkarošanai – Solid?ra atbild?ba par PVN samaksu – Nodrošin?juma sniegšana par PVN maks?jumu, kas ir j?veic citam uz??m?jam

?ener?ladvok?ta M. Pojareša Maduru [*M. Poiares Maduro*] secin?jumi, sniegti 2005. gada 7. decembr?

Tiesas spriedums (treš? pal?ta) 2006. gada 11. maij?

Sprieduma kopsavilkums

1. *Noteikumi par nodok?iem — Ties?bu aktu saska?ošana — Apgroz?juma nodok?i — Kop?ja pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?ma — Nodok?a par?dnieki*

(Padomes Direkt?vas 77/388 21. panta 3. punkts)

2. *Noteikumi par nodok?iem — Ties?bu aktu saska?ošana — Apgroz?juma nodok?i — Kop?ja pievienot?s v?rt?bas nodok?u sist?ma — Nodok?a par?dnieku pien?kumi*

1. Sest?s Direkt?vas 77/388 par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem, ko groza Direkt?va 2000/65 un Direkt?va 2001/115, 21. panta 3. punkts at?auj dal?bvalst?m veikt pas?kumus, atbilstoši kuriem persona ir solid?ri atbild?ga par pievienot?s v?rt?bas nodok?a summas samaksu, kas j?maks? citai personai, kuru min?t? panta 1. un 2. punkts defin? k? nodok?u par?dnieku.

Šis noteikums ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas dal?bvalstij ?auj pie?emt t?du tiesisko regul?jumu, kas paredz, ka nodok?u maks?t?js, kuram tika pieg?d?tas preces vai sniegti pakalpojumi un kurš zin?ja vai kam bija pamatoti iemesli aizdom?m, ka viss nodoklis vai t? da?a, kas j?maks? par šo pieg?di vai pakalpojumu, vai par vis?m iepriekš vai v?l?k pieg?d?t?m prec?m vai sniegtajiem pakalpojumiem, paliks nenomaks?ts, kop? ar nodok?u par?dnieku var b?t solid?ri atbild?gs par š? nodok?a samaksu.

Tom?r š?d? tiesiskaj? regul?jum? ir j?iev?ro visp?r?jie ties?bu principi, kas ir da?a no Kopienu ties?bu sist?mas, tostarp it ?paši tiesisk?s droš?bas un sam?r?guma principi. It ?paši, kaut ar? Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punkts ?auj pamatoties uz prezumpciju, ka attiec?ga persona zin?ja vai tai bija j?zina, ka nodoklis paliks nenomaks?ts, š?du prezumpciju tik un t? nevar formul?t t?d? veid?, ka nodok?u maks?t?jam k??st praktiski neiesp?jami vai ?oti gr?ti to apstr?d?t ar pret?ja rakstura pier?d?jumu.

(sal. ar 28., 32. un 35. punktu un rezolut?v?s da?as 1) punktu)

2. Sest?š Direkt?vas 77/388 par to, k? saska?ojami dal?bvalstu ties?bu akti par apgroz?juma nodok?iem, ko groza Direkt?va 2000/65 un Direkt?va 2001/115, 22. panta 8. punkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas ne?auj dal?bvalst?m pie?emt tiesisko regul?jumu, kas paredz?tu, ka nodok?u maks?t?js, kuram tika veikta pre?u pieg?de vai sniegti pakalpojumi un kurš zin?ja vai tam bija pamatotas aizdomas, ka viss pievienot?s v?rt?bas nodoklis vai t? da?a, kas j?maks? par šo pieg?di vai pakalpojumu vai par jebkuru iepriekš?jo vai v?l?ko pieg?di vai pakalpojumu, paliks nenomaks?ts, var kop? ar nodok?a par?dnieku b?t solid?ri atbild?gs par š? nodok?a samaksu, ne ar? t?du tiesisko regul?jumu, kas paredz, ka no nodok?u maks?t?ja var piepras?t sniegt nodrošin?jumu par min?t? nodok?a samaksu, kas ir vai var?tu k??t iekas?jams no t? nodok?u maks?t?ja, kuram tas pieg?d? preces vai sniedz pakalpojumus vai kurš tam pieg?d? min?t?s preces vai sniedz pakalpojumus.

Šis noteikums savuk?rt nav pretrun? valsts tiesiskajam regul?jumam, kurš vis?m person?m ar solid?ru atbild?bu par pievienot?s v?rt?bas nodok?a samaksu saska?? ar valsts pas?kumu, kas ir pie?emts uz Sest?š direkt?vas 21. panta 3. punkta pamata, uzliek pien?kumu sniegt nodrošin?jumu par maks?jam? nodok?a samaksu.

(sal. ar 47. un 48. punktu un rezolut?v?s da?as 2) punktu)

TIESAS SPRIEDUMS (treš? pal?ta)

2006. gada 11. maij? (*)

Sest? PVN direkt?va – 21. panta 3. punkts un 22. panta 8. punkts – Valsts pas?kumi kr?pšanas apkarošanai – Solid?ra atbild?ba par PVN samaksu – Nodrošin?juma sniegšana par PVN maks?jumu, kas ir j?veic citam uz??m?jam

Lieta C?384/04

par l?gumu sniegt prejudici?lu nol?mumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)* (Apvienot? Karaliste) iesniedza ar l?mumu, kas pie?emts 2004. gada 30. j?lij? un kas Ties? re?istr?ts 2004. gada 4. septembr?, tiesved?b?

Commissioners of Customs & Excise,

Attorney General

pret

Federation of Technological Industries u.c.

TIESA (treš? pal?ta)

š?d? sast?v?: pal?tas priekšs?d?t?js A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši Ž. P. Puisoš? [*J. P. Puissechet*], S. fon B?rs [*S. von Bahr*] (referents), U. Lehmušs [*U. L?hmušs*] un A. O'K?fs [*A. Ó Caoimh*],

?ener?ladvok?ts L. Pojarešs Maduru [*L. Poiares Maduro*],

sekretāre S. Strömholma [*C. Strömholm*], administratore,

ģemot vārā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 5. oktobrā,

ģemot vārā apsvērumus, ko sniedza:

- *Federation of Technological Industries* u.c. vārā – A. Jangs [*A. Young*], *barrister*, un D. Velbruks [*D. Waelbroeck*], advokāts,
- Apvienotās Karalistes valdābas vārā – K. Džeksone [*C. Jackson*], pārstāve, kam palādz Dž. Pēkoks [*J. Peacock*], *QC*, un T. Vards [*T. Ward*], *barrister*,
- Vācijas valdābas vārā – K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāve,
- ģrijas vārā – D. Dž. O'Hagans [*D. J. O'Hagan*], pārstāvis, kam palādz G. Kloesija [*G. Clohessy*], *SC*, un B. Konvejs [*B. Conway*], *barrister-at-law*,
- Kipras valdābas vārā – N. Haralampidu [*N. Charalampidou*], pārstāve,
- Nīderlandes valdābas vārā – H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*] un K. A. H. M. ten Dama [*C. A. H. M ten Dam*], pārstāves,
- Portugāles valdābas vārā – L. I. Fernandišs [*L. I. Fernandes*], pārstāvis,
- Eiropas Kopienu Komisijas vārā – R. Liāls [*R. Lya*], pārstāvis,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 7. decembrā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Līgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 21. panta 3. punktu un 22. panta 8. punktu Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), ko groza Padomes 2000. gada 17. oktobra Direktīva 2000/65/EK (OV L 269, 44. lpp.) un Padomes 2001. gada 20. decembra Direktīva 2001/115/EK (OV 2002, L 15, 24. lpp.; turpmāk tekstā – “Sestā direktīva”).

2 Šis līgums tika iesniegts “*judicial review*” ietvaros starp 53 mobilo telefonu un informācijas apstrādes nozares vairumtirgotājiem, kā arī to profesionālo organizāciju *Federation of Technological Industries* (turpmāk tekstā – “Federācija”) un *Commissioners of Customs & Excise* un *Attorney General* (turpmāk tekstā – “*Commissioners*”) jautājumā par to, vai ar Kopienu tiesbām ir saderīgi 2003. gada finanšu likuma (*Finance Act 2003*) 17. un 18. panta noteikumi, kas tika pieņemti, lai cēnītos pret pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk tekstā – “PVN”) sistēmas krāpniecisku izmantošanu.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Sestās direktīvas 21. pantā ir noteikts:

“1. Saskaņā ar iekšējo sistēmu pievienotās vērtības nodoklis jāmaksā šādām personām:

a) nodokļa maksātājam, kas veic tūdu preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, kas pakāpta nodokļa uzlikšanai, izņemot gadījumus, kas paredzēti b) un c) punktā.

Ja nodokļu uzlikšanai pakāptu preču piegādi vai pakalpojumu nodrošināšanu veic nodokļu maksātājs, kas nav reģistrēts dalībvalsts teritorijā, saskaņā ar nosacījumiem, ko tās noteikušas, dalībvalstis var paredzēt, ka persona, kam jāmaksā nodoklis, ir persona, kurai veikta nodokļa uzlikšanai pakāptu preču piegāde vai pakalpojumi;

b) nodokļu maksātājiem, kam sniedz 9. panta 2. punkta e) apakšpunktā paredzētos pakalpojumus, vai personām, kas ir identificētas pievienotās vērtības nodokļa maksājumiem valsts teritorijā, kurām sniedz pakalpojumus, kas paredzēti 28.c panta C, D, E un F daļā, ja pakalpojumus sniedz nodokļu maksātājs, kas nav reģistrēts valsts teritorijā;

c) personai, kurai ir piegādātas preces, ja ir spēkā šādi nosacījumi:

– nodokļa uzlikšanai pakāptu darbība ir preču piegāde, kas veikta saskaņā ar nosacījumiem, kas noteikti 28.c panta E daļas 3. punktā,

– persona, kurai piegādātas preces, ir cits nodokļu maksātājs vai juridiska persona, kura nav nodokļu maksātāja, kas pievienotās vērtības nodoklim identificēta valsts teritorijā,

– rēķins, ko izsniedzis nodokļu maksātājs, kurš nav reģistrēts valsts teritorijā, atbilst 22. panta 3. punktam.

Dalībvalstis tomēr var paredzēt atkāpi no šā pienākuma, ja nodokļu maksātājs, kas nav reģistrēts valsts teritorijā, šajā valstī ir pilnvarojis nodokļu pārstāvi;

d) jebkurai personai, kas pievienotās vērtības nodokli min rēķinā;

e) jebkurai personai, kas veic nodokļa uzlikšanai pakāptu preču piegādi Kopienas iekšienā.

2. Atkāpjoties no 1. punkta noteikumiem,

a) ja persona, kurai ir jāmaksā nodoklis, saskaņā ar 1. punkta noteikumiem ir nodokļu maksātājs, kas nav reģistrēts valsts teritorijā, dalībvalstis var tai atļaut izraudzēt nodokļu pārstāvi, kas ir persona, kura ir atbildīga par nodokļa samaksu. Uz šo iespēju attiecas nosacījumi un procedūras, kas noteiktas katrā dalībvalstī;

b) ja nodokļu uzlikšanai pakāptu darījumu veicis nodokļu maksātājs, kas nav reģistrēts attiecīgās valsts teritorijā, un ar valsti, kurā minētais nodokļu maksātājs ir reģistrēts vai kurā atrodas tā mētnē, nav pieņemts neviens juridisks dokuments attiecībā uz savstarpēju palīdzību, kas apmērā ir līdzīga tai, kuru paredz Direktīvas 76/308/EEK un 77/799/EEK un Padomes Regula (EEK) Nr. 218/92 par administratīvo sadarbību netiešo nodokļu jomā (PVN), dalībvalstis var veikt pasākumus, lai nodrošinātu, ka persona, kurai ir jāmaksā nodoklis, ir nodokļa pārstāvis, kuru iecēlis nereģistrētais nodokļu maksātājs.

3. 1. un 2. punktā paredzētajos gadījumos dalībvalstis var paredzēt, ka par nodokļa samaksu ir solidāri atbildīga kāda cita persona, kas nav nodokļu maksātājs [nodokļu pārņēmējs].

4. Ievedot preces, pievienotās vērtības nodoklis ir jāmaksā personai vai personām, ko dalībvalsts, kurā preces ir ievestas, iecēlusi vai atzinusi par atbildīgām.”

4 Atbilstoši Sestās direktīvas 22. panta 7. un 8. punktam:

“7. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu to, ka personas, kurām saskaņā ar 21. panta 1. un 2. punktu jāmaksā nodoklis tādā nodokļu maksātāja vietā, kas nav reģistrēts attiecīgās valsts teritorijā, pilda šajā pantā paredzētās saistības par deklarāšanu un maksājumiem; tās veic arī pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, ka personas, kuras saskaņā ar 21. panta 3. punktu ir solidāri atbildīgas par nodokļa samaksu, pilda šajā pantā paredzētās saistības.

8. Ciklā tas nav pretrunā ar vienlīdzīgu attieksmi pret nodokļa maksātāja veiktajiem iekšējiem darījumiem un darījumiem starp dalībvalstīm, un ar nosacījumu, ka šie darījumi tirdzniecībā starp dalībvalstīm nerada formalitētes robežpārejas punktus, dalībvalstis var uzlikt citus pienākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai pareizi uzliktu un iekasētu nodokļus un novērstu krāpšanu.

[..]”

Valsts tiesiskais regulējums

5 1994. gada likuma par pievienotās vērtības nodokli (*Value Added Tax Act 1994*, turpmāk tekstā – “1994. gada PVN likums”) 11. pielikuma 4. pants, ko groza 2003. gada finanšu likuma 17. pants, ir izteikts šādā redakcijā:

“1) *Commissioners* kā priekšnoteikumu priekšnodokļa atļaujai vai atmaksai no jebkuras personas var pieprasīt iesniegt pierādījumus par to norādīto PVN.

1)A Ja tie uzskata, ka tas ir nepieciešams iekšējumu aizsardzības mērķiem, *Commissioners* kā priekšnoteikumu jebkuras PVN atmaksas piešķiršanai var pieprasīt sniegt nodrošinājumu, ko tie uzskata par atbilstošu maksājumiem summai.

2) Ja tie uzskata, ka tas ir nepieciešams iekšējumu aizsardzības mērķiem, *Commissioners* kā priekšnoteikumu iespējai veikt vai saņemt ar nodokli apliekamu preču piegādi vai pakalpojumu var pieprasīt no nodokļu maksātāja, lai tas sniedz vai atjauno nodrošinājumu par visas PVN summas samaksu, kas ir vai varētu būt maksājama:

a) no paša nodokļu maksātāja vai

b) no jebkuras personas, kura vai kurai preces tiek piegādātas vai pakalpojumi tiek sniegti.

3) Šā panta 2. punktā ar “attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem” saprot nodokļu maksātāja vai nodokļu maksātāja piegādātās preces vai sniegtos pakalpojumus.

4) Šā panta 2. punktā minētais nodrošinājums ir noteikta naudas summa, un *Commissioners* to nosaka konkrēti.

5) *Commissioners* ar šā panta 2. punktu piešķirtās pilnvaras neskar tās pilnvaras, kas tiem jau ir atbilstoši 48. panta 7. punktam.”

6 1994. gada PVN likuma 77.A pants, ko likums iekārta ar 2003. gada finanšu likuma 18. pantu, nosaka:

“Uzņēmumu, kas darbojas piegāžu shēmā, solidāri atbildība nodokļa nenomaksas gadījumā

1) Šis pants ir piemērojams precēm, kas atbilst vienam no šādiem aprakstiem:

a) telefoni un citāda veida aprīkojums, ieskaitot rezerves daļas un aksesuārus, kas ir izgatavoti vai pielikti ar mērķi tos izmantot saistībā ar telefonu vai telekomunikācijām;

b) datori un citāds aprīkojums, ieskaitot rezerves daļas, aksesuārus un programmas, kas ir izgatavoti vai pielikti ar mērķi tos izmantot datoriem vai informācijas sistēmām.

2) Ja

a) nodokļu maksātājam tiek veikta ar nodokli apliekama preču piegāde, uz ko attiecas šis pants, un ja

b) piegādes brīdī nodokļu maksātājs zināja vai tam bija pamatotas aizdomas, ka viss PVN vai tā daļa, kas jāmaksā par šo piegādi vai par visām iepriekšējām vai vēlākām minēto preču piegādēm, palika nenomaksāts,

Commissioners var šim nodokļu maksātājam nosūtīt paziņojumu, kurā norāda PVN summu, kuru vēl atliek nomaksāt, un precīzu paziņojuma sekas.

3) Šā panta nozīmē paziņojumam ir šādas sekas:

a) persona, kura saņem paziņojumu, un

b) persona, kura neatkarīgi no šā panta ir parādā paziņojumā norādīto summu,

ir solidāri atbildīgas *Commissioners* par šīs summas samaksu.

4) Šā panta 2. punktā par piegādi maksājamo PVN summa ir mazāka no šīm divām summām:

a) piegādei uzliktās nodokļa summas, un

b) summas, kas ir norādīta kā maksājamo summa paziņojumā un ko piegādātājs aprīcina par likumā noteikto atskaites periodu (pieņemot, ka tas ir sniedzis paziņojumu), pieskaitot summai, ko persona ir parādā par šo periodu (pastāvot iespējai šo summu apstrādāt).

5) Šā panta 4. punkta b) apakšpunktā minētā atsauce uz summu, ko persona ir parādā, iekļauj arī gadījumus, kad minētā summa tai nav paziņota, jo to nebija iespējams izdarīt.

6) Šā panta 2. punktā tiek uzskatīts, ka personai bija pamatotas aizdomas par minētā punkta

b) apakšpunktā minēto gadījumu, ja no tās pieprasītā cena par šīm precēm:

a) bija zemāka par viszemāko cenu, ko tā varēja pamatot sagaidīt, ka tai jāmaksā par šīm precēm tirgū,

b) bija zemāka par cenu, ko no tās pieprasīja par visām iepriekšējām šo pašu preču piegādēm.

- 7) Š? panta 6. punkt? paredz?t? prezumpcija ir atsp?kojama ar pier?d?jumu, ka viszem?ko piepras?to cenu par prec?m var izskaidrot ar apst?k?iem, kas nav saist?ti ar PVN nenomaksu.
- 8) Š? panta 6. punkts neietekm? cit?dus pamatotu aizdomu past?v?šanas pier?d?jumus.
- 9) Valsts kase š? panta 1. punktu var groz?t ar r?kojumu. Ar š?du r?kojumu Valsts kase, ja t? uzskata par atbilst?gu, var ieviest papildu, tiešus vai p?rejas noteikumus.
- 10) Šaj? pant?:
- a) j?dziens “preces” ietver pakalpojumu;
- b) PVN apm?rs tiek uzskat?ts par nesamaks?tu tikai tad, ja tas p?rsniedz atmaks?jam?s summas apm?ru.”

Pamata pr?va un prejudici?lie jaut?jumi

- 7 2003. gada finanšu likuma 17. un 18. pants tika pie?emti, lai c?n?tos pret “saist?bas nepildoš? uz??m?ja” Kopien? veikto kr?pšanu, ieskaitot “karuse?veida” kr?pšanu, PVN jom?.
- 8 Feder?cija c?la “*judicial review*” pras?bu pret šiem noteikumiem, cita starp? uzskatot, ka Kopien? ties?bas ne?auj š?du noteikumu pie?emšanu.
- 9 Vispirms šo pras?bu izskat?ja *High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division (Administrative Court)*, p?c tam t? tika skat?ta apel?cij? *Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)*.
- 10 Š? p?d?j? tiesa nor?da, ka, p?c *Commissioners* dom?m, min?tais kr?pšanas veids parasti ir ietverts vien? no div?m iepriekš š? sprieduma 7. punkt? min?taj?m kategorij?m.
- 11 Pirmo kategoriju *Commissioners* apz?m? ar j?dzienu “kr?pšana ieg?stot”. T?s b?t?ba ir: uz??mums, kas ir re?istr?jies Apvienotaj? Karalist? k? PVN maks?t?js – “saist?bas nepildošais uz??m?js” –, ievēd preces no Eiropas Savien?bas pieg?d?t?ja un parasti t?s mazumtirdzniec?b? p?rdod Apvienotaj? Karalist? tieši vai ar? ar vairumtirgot?ju pal?dz?bu. “Saist?bas nepildošais uz??m?js” PVN par t?l?ko p?rdevumu *Commissioners* nemaks?. Runa var?tu b?t ar? par uz??m?ju, kurš izliekas, ka p?rst?v past?vošu uz??mumu, kurš ir re?istr?ts k? PVN maks?t?js, bet [paties?b?] tam nav nek?du saist?bu ar min?to uz??mumu (š?du uz??m?ju bieži sauc par uz??m?ju, kas izmanto “nelikum?gi ieg?tu PVN maks?t?ja numuru”).
- 12 Otr? kategorija ir zin?ma ar nosaukumu “karuse?veida” kr?pšana. Š? kategorija ieguvusi savu nosaukumu no veida, k?d? preces tika p?rvietotas Eiropas Savien?b? no vienas dal?bvalsts uz citu, no kurienes t?s atkal tika atvestas atpaka?, t? ar? nenon?kot gal?j? lietot?ja r?c?b?. Vienk?rš?kaj? form? š?da veida kr?pšanai ir vajadz?gi tr?s uz??m?ji, kas ir re?istr?ti k? PVN maks?t?ji div?s atš?ir?g?s dal?bvalst?s, lai gan parasti tie ir vismaz seši vai septi?i uz??m?ji div?s vai vair?k?s dal?bvalst?s.
- 13 Š? kr?pšana pirmaj? da?? darbojas t?pat, k? ir aprakst?ts š? sprieduma 11. pant?. Tad “saist?bas nepildošais uz??m?js” p?rdod ar zaud?jumiem preces buferuz??mumam, kurš v?l?k samaks?to PVN atprasa no *Commissioners*. Savuk?rt šis buferuz??mums preces p?rdod t?l?k citam buferuz??mumam par augst?ku cenu, un, visbeidzot – iesp?jams, p?c v?l viena p?rdevuma un pirkuma – preces non?k uz??mum?, kurš t?s k?dreiz p?rdeva tam uz??m?jam, kas ir re?istr?ts k? PVN maks?t?js cit? dal?bvalst?; dažreiz tas ir pirmaj? dal?bvalst? nodibin?tais s?kotn?jais pieg?d?t?js. Šis p?d?jais p?rdevums ir no nodok?a atbr?vota darb?ba un attiec?b? uz to past?v

tiesības uz priekšnodokļa atskaitījumu, ko eksportētājs uzņēmums vālk mēģina atgūt no *Commissioners*.

14 Šāda veida krāpšana Apvienotās Karalistes valsts ieņēmumiem izmaksā vairāk par 1,5 miljardu sterliņu mārciņu (GBP) gadā.

15 No nolūmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanu izriet, ka *Commissioners* norāda, ka 2003. gada finanšu likuma 17. un 18. pants tika pieņemti, pamatojoties uz Sestās direktīvas 21. panta 3. punktu un 22. panta 8. punktu.

16 Federācija norāda, ka ne Sestās direktīvas 21. panta 3. punkts, ne šīs direktīvas 22. panta 8. punkts nepiešķir dalībvalstīm kompetenci pieņemt tādus noteikumus, kādi ir minētie 17. un 18. pants.

17 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, *Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division)* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

“1) Vai [Sestās Direktīvas 77/388] 21. panta 3. punkts, ko groza [Direktīva 2000/65], ļauj dalībvalstīm paredzēt, ka ikviena persona var būt solidāri atbildīga par nodokļa samaksu līdž ar personu, kam nodoklis jāmaksā atbilstoši 21. panta 1. vai 2. punktam, ievērojot tikai Kopienas tiesību vispārījos principus, proti, ka tādām pasākumiem ir jābūt objektīvi pamatotam, racionālam, samērīgam un tam jānodrošina tiesiskā drošība?

2) Vai [Sestās] direktīvas [77/388 ar grozījumiem] 22. panta 8. punkts ļauj dalībvalstīm paredzēt, ka nodokļu maksāšanas pienākumu var uzlikt ikvienai personai, vai paredzēt, ka vienai personai jāsniedz nodrošinājums par citas personas veicamo nodokļa maksājumu, ievērojot tikai iepriekš minētos Kopienas tiesību vispārījos principus?

3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir negatīva, kādi vāli ierobežojumi bez tiem, ko paredz iepriekš minētie vispārījie principi, pastāv 21. panta 3. punktā paredzētajam pilnvarām?

4) Ja atbilde uz otro jautājumu ir negatīva, kādi vāli ierobežojumi bez tiem, ko paredz iepriekš minētie vispārījie principi, pastāv attiecībā uz 22. panta 8. punkta paredzētajām pilnvarām?

5) Vai grozītā [Sestā] direktīva [77/388] liedz dalībvalstīm paredzēt, ka nodokļu maksātāji ir solidāri atbildīgi, vai prasīt, lai viens nodokļu maksātājs sniegtu nodrošinājumu par PVN samaksu, kas jāveic citam nodokļu maksātājam, lai novērstu PVN sistēmas āunprātīgu izmantošanu un aizsargātu likumos paredzētos ieņēmumus no šīs sistēmas, ja šādi pasākumi atbilst iepriekš minētajiem vispārīgajiem principiem?”

Par pirmo un trešo prejudiciālo jautājumu

18 Ar savu pirmo un trešo jautājumu, kas ir jāskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Sestās direktīvas 21. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dalībvalstij ļauj pieņemt tādus tiesiskos regulējumus, kāds ir pamata lietā, kas paredz, ka nodokļu maksātājs, kuram tika piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi un kurš zināja vai kam bija pamatoti iemesli aizdomām, ka viss PVN vai tādā, kas jāmaksā par šo piegādi vai pakalpojumu, vai par visām iepriekš vai vālk piegādātām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem, paliek nenomaksāts, kopā ar nodokļu parādnieku var būt solidāri atbildīgs par šo nodokļa samaksu.

Tiesai iesniegtie apsvērumi

19 Atbildot uz pirmo un trešo jautājumu, Federācija norāda, ka Sestās direktīvas 21. panta 3. punkts dod tiesības dalībvalstīm pieņemt normatīvu noteikumu, kas paredz, ka persona var būt

solid?ri atbild?ga par PVN samaksu kop? ar ikvienu personu, kas ir nodok?a par?dniece, tikai tajos gad?jumos, kas ir min?ti 21. panta 1. punkta a) apakšpunkta otraj? da?? un c) apakšpunkt? un 2. punkta a) vai b) apakšpunkt?. Š? solid?r? pien?kuma noteikšanu reglament? Kopien? ties?bu visp?r?jie principi.

20 Feder?cija uzskata, ka min?tie visp?r?jie principi liedz dal?bvalst?m pie?emt Sest?s direkt?vas 21. panta ?stenošanas pas?kumus, kas pirc?jiem nosaka pien?kumu solid?ri maks?t PVN kop? ar cit?m taj? paš? pieg?žu sh?m? esoš?m priv?tperson?m vai uz??mumiem, pamatojoties uz prezumpcij?m par cenu, kas j?maks? par prec?m vai pakalpojumiem.

21 Apvienot?s Karalistes, V?cijas, ?rijas, Kipras un Portug?les vald?bas, k? ar? Eiropas Kopien? Komisija uzskata, ka Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punkts ?auj dal?bvalst?m paredz?t, ka ikviena persona var b?t solid?ri atbild?ga par PVN samaksu kop? ar citu priv?tpersonu, kurai šis nodoklis j?maks? atbilstoši min?t? panta 1. vai 2. punktam, iev?rojot tikai Kopien? ties?bu visp?r?jos principus.

22 N?derlandes vald?ba uzskata, ka t?ds pas?kums, k?du ievieš 2003. gada finanšu likuma 18. pants, nav ietverts Sest?s direkt?vas piem?rošanas jom? un ka t?d?? šim pas?kumam nav j?b?t pamatotam ar šo pantu. Faktiski min?tais pas?kums attiecas nevis uz PVN uzlikšanu, bet uz t? iekas?šanu. Tiesa ir konstat?jusi, ka neviens Sest?s direkt?vas noteikums neattiecas uz nodok?a iekas?šanu un ka princip? dal?bvalst?m ir j?nor?da nosac?jumi, ar kuriem Valsts kase var iekas?t šo nodokli *a posteriori*, tom?r nep?rk?pjot ierobežojumus, kas izriet no Kopien? ties?b?m (skat. 1997. gada 18. decembra spriedumu apvienotaj?s liet?s C?286/94, C?340/95, C?401/95 un C?47/96 *Molenheide u.c.*, *Recueil*, I?7281. lpp., 43. punkts, un 2004. gada 3. marta r?kojumu liet? C?395/02 *Transport Service*, *Recueil*, I?1991. lpp., 27.–29. punkts).

23 Ja Tiesa tom?r uzskata, ka attiec?gais pas?kums pamata liet? ir ietverts Sest?s direkt?vas piem?rošanas jom?, tad, p?c N?derlandes vald?bas dom?m, š? pas?kuma pamatojums ir atrodams Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punkt? vai 22. panta 8. punkt?.

Tiesas v?rt?jums

24 Uzreiz j?atz?st, ka pret?ji N?derlandes vald?bas nor?d?tajam t?ds valsts noteikums, k?du ievieš ar 2003. gada finanšu likuma 18. pantu, kas nosaka normas, uz kuru pamata nodok?u maks?t?js var b?t solid?ri atbild?gs par PVN summas samaksu, kas ir j?veic citam nodok?u maks?t?jam, attiecas uz to, k? noteikt personu, no kuras var piepras?t š? nodok?a samaksu Valsts kas?, nevis uz nodok?a iekas?šanu. No t? izriet, ka tas ir ietverts Sest?s direkt?vas 21. panta piem?rošanas jom?.

25 Turpin?jum? ir j?nor?da, ka min?t? 21. panta 3. punkts dod dal?bvalst?m ties?bas gad?jumos, ko paredz š? paša panta 1. un 2. punkts, paredz?t, ka persona, kas nav nodok?u par?dniece, ir solid?ri atbild?ga par PVN samaksu.

26 Pret?ji Feder?cijas apgalvotajam – ne Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punkta redakcij?, ne 1. un 2. punkta redakcij? nav nor?žu uz to, ka šis 3. punkts b?tu piem?rojams tikai attiec?b? uz atseviš?iem gad?jumiem, ko paredz pirmie divi punkti. Tieši pret?ji, no min?t? 21. panta 3. punkta skaidr? un viennoz?m?g? teksta izriet, ka šis noteikums ir piem?rojams visos gad?jumos, kas ir min?ti pirmajos divos punktos.

27 Šajos apstākļos nav pieņemams Federācijas arguments, saskaņā ar kuru pirms Direktīvas 2000/65 veiktajiem grozījumiem Sestās Direktīvas 21. pantā paredzētā iespēja saukt trešās personas pie solidāras atbildības par PVN samaksu bija ierobežotāka un ka, pēc Federācijas domām, jaunās redakcijas mērķis nebija paplašināt šo iespēju.

28 Tādējādi Sestās Direktīvas 21. panta 3. punkts principā atļauj dalībvalstīm veikt pasākumus, atbilstoši kuriem persona ir solidāri atbildīga par PVN summas samaksu, kas jāmaksā citai personai, kuru minētā panta 1. un 2. punkts definē kā nodokļu parādnieku.

29 Tomēr dalībvalstīm, īstenojot pilnvaras, ko tām piešķir Kopienas direktīvas, ir jāievēro vispārīgie tiesību principi, kas ir daļa no Kopienas tiesību sistēmas, tostarp it īpaši tiesiskās drošības un samērīguma principi (šajā sakarā skat. 2000. gada 8. jūnija spriedumu lietā C-396/98 *Schloßstraße, Recueil*, I-4279. lpp., 44. punkts, un 2005. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-376/02 "Goed Wonen", Krājums, I-3445. lpp., 32. punkts).

30 It īpaši attiecībā uz samērīguma principu ir jāatgādina, ka, kaut arī par likumu tiek atzīts, ka dalībvalstu pieņemtie pasākumi, pamatojoties uz Sestās direktīvas 21. panta 3. punktu, tiek virzīti uz pēc iespējas efektīvāku Valsts kases tiesību aizsargāšanu, tomēr tie nevar pārsniegt to, kas nepieciešams šā mērķa sasniegšanai (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Molenheide* u.c., 47. punkts).

31 Šajā sakarā valsts pasākumi pamata lietā paredz, ka nodokļu maksātājs, kas nav nodokļu parādnieks, var būt solidāri atbildīgs par PVN samaksu kopā ar parādnieku, ja brīdī, kad tam ir veikta piegāde, minētais nodokļu maksātājs zināja vai tam bija pamatotas aizdomas, ka viss PVN vai tā daļa, kas jāmaksā par šo piegādi vai par visām iepriekšējām vai vēlākām minēto preču piegādēm, palika nenomaksāts. Tiek uzskatīts, ka personai ir pamatotas aizdomas par šāda gadījuma esamību, ja no tās pieprasītā cena par šīm precēm bija zemāka par viszemāko cenu, ko tām pamatoti varēja sagaidīt maksāt par šīm precēm tirgū, vai ja tām bija zemāka par cenu, ko no tās pieprasīja par visām iepriekšējām šo pašu preču piegādēm. Šī prezumpcija ir atspēkojama ar pierādījumu, ka viszemākā pieprasītā cena par precēm ir izskaidrojama ar apstākļiem, kas nav saistīti ar PVN nenomaksu.

32 Tomēr, kaut arī Sestās direktīvas 21. panta 3. punkts dalībvalstij atļauj pieprasīt solidāru PVN parāda samaksu tad, ja šīs personas labā veikta darījuma laikā tā zināja vai tai bija jāzina, ka PVN par šo darījumu vai iepriekšējo vai vēlāko darījumu palika nenomaksāts, un šajā sakarā pamatoties uz prezumpciju, tomēr šādu prezumpciju tik un tā nevar formulēt tādā veidā, ka nodokļu maksātājam kāst praktiski neiespējami vai gandrīz to apstrīdēt ar pretēja rakstura pierādījumu. Kā norādīja enerģētiskās savienības 27. punkts, šādas prezumpcijas faktiski radītu sistēmu, kurā atbildība iestājas bez vainas, pārsniedzot to, kas ir nepieciešams Valsts kases tiesību aizsardzībai.

33 Uzņēmumiem, kas dara visu, ko no tiem saprātīgi varētu pieprasīt, lai nodrošinātu, ka to darījumi neveido daļu no shēmām, kurās ietilpst PVN krāpšanas darījums, ir jāvar paļauties uz šo darījumu likumību, neriskējot būt solidāri atbildīgiem par nodokļa samaksu, kas jāmaksā citam nodokļu maksātājam (šajā pašā nozīmē skat. 2006. gada 12. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-354/03, C-355/03 un C-484/03 *Optigen* u.c., Krājums, I-483. lpp., 52. punkts).

34 Iesniedzējtiesai ir jāizvērtē, vai valsts tiesiskajā regulājumā pamata lietā ir ievēroti vispārīgie Kopienas tiesību principi.

35 Tādēļ uz pirmo un trešo jautājumu ir jāatbild, ka Sestās Direktīvas 21. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas atļauj dalībvalstīm pieņemt tādus tiesiskos regulājumus, kāds ir pamata

liet?, kas paredz, ka nodok?u maks?t?js, kuram tika veikta pre?u pieg?de vai sniegti pakalpojumi un kurš zin?ja vai kam bija pamatotas aizdomas, ka viss PVN vai t? da?a, kas j?maks? par šo pieg?di vai pakalpojumu vai par jebkuru iepriekš?ju vai v?l?ku pieg?di vai pakalpojumu, palika nenomaks?ts, var kop? ar nodok?a par?dnieku b?t solid?ri atbild?gs par š? nodok?a samaksu. Tom?r š?d? tiesiskaj? regul?jum? ir j?iev?ro visp?r?jie ties?bu principi, kas ir da?a no Kopienu ties?bu sist?mas, tostarp it ?paši tiesisk?s droš?bas un sam?r?guma principi.

Par otro un ceturto jaut?jumu

36 Ar savu otro un ceturto jaut?jumu, kas ir j?skata kop?, iesniedz?jtiesa b?t?b? jaut?, vai Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas ?auj dal?bvalstij pie?emt t?du tiesisko regul?jumu, k?ds ir pamata liet?, kas paredz, ka nodok?u maks?t?js, kuram tika veikta pre?u pieg?de vai sniegti pakalpojumi un kurš zin?ja vai tam bija ticamas aizdomas, ka viss PVN vai t? da?a, kas j?maks? par šo pieg?di vai pakalpojumu vai par jebkuru iepriekš?ju vai v?l?ku pieg?di vai pakalpojumu, paliks nenomaks?ts, var kop? ar nodok?a par?dnieku b?t solid?ri atbild?gs par nodok?a samaksu un/vai t?du tiesisko regul?jumu, kas paredz, ka no nodok?u maks?t?ja var piepras?t sniegt nodrošin?jumu par PVN samaksu, kas ir iekas?jams vai var?tu par t?du k??t, no t? nodok?u maks?t?ja, kuram tas pieg?d? preces vai sniedz pakalpojumus vai kurš tam pieg?d? min?t?s preces vai sniedz pakalpojumus.

Tiesai iesniegtie apsv?rumi

37 Atbildot uz otro un ceturto prejudici?lo jaut?jumu, Feder?cija uzskata, ka Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punkts ne?auj dal?bvalst?m pie?emt t?dus pas?kumus, kuri uzliek pien?kumus ikvienai personai, kas nav nodok?u par?dniece š?s direkt?vas 21. panta defin?cijas noz?m?.

38 Apvienot?s Karalistes vald?ba nor?da, ka min?tais 22. panta 8. punkts ?auj dal?bvalst?m paredz?t, ka ikviena persona var b?t solid?ri atbild?ga par PVN samaksu kop? ar jebkuru citu personu, kurai šis nodoklis ir j?maks? atbilstoši Sest?s direkt?vas 21. panta 1. vai 2. punktam, vai paredz?t, ka no ikvienas personas var piepras?t sniegt nodrošin?jumu par PVN maks?jumu, kas j?veic citai personai, ar nosac?jumu, ka šie noteikumi tiek uzskat?ti par nepieciešamiem PVN prec?zai iekas?šanai un kr?pšanas nov?ršanai un ir saska?? ar visp?r?jo Kopienu ties?bu principiem.

39 ?rija un Kipras vald?ba uzskata, ka Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punkts ?auj dal?bvalst?m paredz?t, ka no ikvienas personas var piepras?t sniegt nodrošin?jumu par PVN maks?jumu, kas j?veic citai personai, saska?? ar iepriekš min?tajiem visp?r?jiem Kopienu ties?bu principiem.

40 P?c Portug?les vald?bas dom?m, min?tais 22. panta 8. punkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas ?auj dal?bvalst?m vai nu šaj? tekst? noteiktaj?s robež?s paredz?t, ka ikviena persona var b?t atbild?ga par PVN samaksu, vai, lai nodrošin?tu š? nodok?a iekas?šanu, k? ar? c?n?tos pret kr?pšanu un izvair?šanos no nodok?u maks?šanas, noteikt citus pien?kumus personai, kurai ir j?maks? min?tais nodoklis, k? ar? solid?ri atbild?gajam l?dzpar?dniekam vai treš?m person?m, jo abos gad?jumos šo pien?kumu noteikšana notiek, iev?rojot Kopienu ties?bas un it ?paši t?s reglament?jošos visp?r?jos principus.

41 Komisija uzskata, ka Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punkts ne?auj dal?bvalst?m paplašin?t PVN samaksas pien?kumu, to attiecinot uz person?m, kas nav nodok?u par?dnieces vai nav solid?ri atbild?gas par nodok?a samaksu atbilstoši š?s pašas direkt?vas 21. pantam. Min?tais 22. panta 8. punkts t?m ne?auj ar? paredz?t, ka no k?das personas var?tu piepras?t sniegt nodrošin?jumu par PVN maks?jumu, kas j?veic citai personai. Tom?r, kad ir noteikts solid?r?s samaksas pien?kums saska?? ar pas?kumu, kas ir pie?emts uz Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punkta un 22. panta 8. punkta, k? ar? š? paša panta 7. punkta pamata, tas ikvienai personai, kas

ir solid?ri atbild?ga par PVN samaksu, ?auj uzlikt pien?kumu sniegt nodrošin?jumu par maks?jam?m summ?m, iev?rojot visp?r?jos Kopienu ties?bu principus.

Tiesas v?rt?jums

42 Uzreiz j?atz?st, ka jau atbilstoši 22. panta nosaukumam, ko sniedz Sest?s direkt?vas 28.h pants, tas attiecas tikai uz nodok?u par?dnieka pien?kumiem un nereglament? to noteikšanu, ko paredz š?s pašas direkt?vas 21. pants.

43 Faktiski Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punkts dod ties?bas dal?bvalst?m PVN par?dniec?m un person?m, kas ir solid?ri atbild?gas par š? nodok?a samaksu un kuras nosaka atbilstoši min?t?s direkt?vas 21. pantam, uzlikt t?dus papildu pien?kumus, kas š? 22. panta iepriekš?jos punktos nav paredz?ti, piem?ram, sniegt nodrošin?jumu par maks?jam? PVN samaksu, ja t?s to uzskata par nepieciešamu, lai nodrošin?tu š? nodok?a iekas?šanu un lai izvair?tos no kr?pšanas.

44 No t? izriet, pirmk?rt, ka, nosakot solid?ras PVN samaksas pien?kumu, nevar balst?ties uz Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punktu, un, otrk?rt, ka min?tais noteikums ne?auj dal?bvalst?m piepras?t no personas, kas nav PVN par?dniece vai solid?ri atbild?ga par t? samaksu atbilstoši Sest?s direkt?vas 21. pantam, lai t? sniegtu nodrošin?jumu par PVN samaksu, kas j?veic trešai personai.

45 Tom?r j?atg?dina – k? izriet ar? no atbildes uz pirmo un trešo jaut?jumu –, ka visp?r?jo Kopienu ties?bu principu noteiktaj?s robež?s dal?bvalstis var balst?ties uz Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punktu, lai noteiktu solid?ras PVN samaksas pien?kumu.

46 No t? izriet, ka dal?bvalstis atbilstoši Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punktam var piepras?t no person?m, kas ir solid?ri atbild?gas par PVN samaksu saska?? ar t?du valsts pas?kumu, kurš ir pie?emts uz š?s pašas direkt?vas 21. panta 3. punkta pamata, sniegt nodrošin?jumu par maks?jam? PVN samaksu.

47 No iepriekš min?t? izriet, ka uz otro un ceturto jaut?jumu ir j?atbild – Sest?s direkt?vas 22. panta 8. punkts ir j?interpret? t?d?j?di, ka tas ne?auj dal?bvalst?m pie?emt ne t?du tiesisko regul?jumu, k?ds ir pamata liet?, kas paredz?tu, ka nodok?u maks?t?js, kuram tika veikta pre?u pieg?de vai sniegti pakalpojumi un kurš zin?ja vai tam bija pamatotas aizdomas, ka viss PVN vai t? da?a, kas j?maks? par šo pieg?di vai pakalpojumu vai par jebkuru iepriekš?jo vai v?l?ko pieg?di vai pakalpojumu, paliks nenomaks?ts, var kop? ar nodok?a par?dnieku b?t solid?ri atbild?gs par š? nodok?a samaksu, ne ar? t?du tiesisko regul?jumu, kas paredz, ka no nodok?u maks?t?ja var piepras?t sniegt nodrošin?jumu par PVN samaksu, kas ir vai var?tu k??t iekas?jams no t? nodok?u maks?t?ja, kuram tas pieg?d? preces vai sniedz pakalpojumus vai kurš tam pieg?d? min?t?s preces vai sniedz pakalpojumus.

48 Šis noteikums savuk?rt nav pretrun? valsts tiesiskajam regul?jumam, kurš vis?m person?m ar solid?ru atbild?bu par PVN samaksu saska?? ar valsts pas?kumu, kas ir pie?emts uz Sest?s direkt?vas 21. panta 3. punkta pamata, uzlikt pien?kumu sniegt nodrošin?jumu par maks?jam? PVN samaksu.

Par piekto jaut?jumu

49 ?emot v?r? atbildi uz pirmajiem ?etriem jaut?jumiem, uz piekto jaut?jumu nav j?atbild.

Par ties?šan?s izdevumiem

50 Attiec?b? uz lietas dal?bniekiem pamata liet? š? tiesved?ba ir stadija proces?, kuru izskata iesniedz?jtiesa, un t? lem? par ties?šan?s izdevumiem. Ties?šan?s izdevumi, kas radušies,

iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atļūdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) **21. panta 3. punkts Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopējā pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze, ko groza Padomes 2000. gada 17. oktobra Direktīva 2000/65/EK un Padomes 2001. gada 20. decembra Direktīva 2001/115/EK, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj dalībvalstīm pieņemt tādus tiesisko regulējumu, kāds ir pamata lietā, kas paredz, ka nodokļu maksātājs, kuram tika veikta preču piegāde vai sniegti pakalpojumi un kurš zināja vai tam bija pamatotas aizdomas, ka viss pievienotās vērtības nodoklis vai tādā, kas jāmaksā par šo piegādi vai pakalpojumu vai par jebkuru iepriekšēju vai vēlāku piegādi vai pakalpojumu, palika nenomaksāts, var kopā ar nodokļa parādnieku būt solidāri atbildīgs par šo nodokļa samaksu. Tomēr šāds tiesiskais regulējums ir jāievēro vispārjie tiesību principi, kas ir daļa no Kopienas tiesību sistēmas, tostarp it īpaši tiesiskās drošības un samērīguma principi;**

2) **Sestās direktīvas 77/388, ko groza Direktīva 2000/65 un Direktīva 2001/15, 22. panta 8. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas neļauj dalībvalstīm pieņemt ne tādus tiesisko regulējumu, kāds ir pamata lietā, kas paredzētu, ka nodokļu maksātājs, kuram tika veikta preču piegāde vai sniegti pakalpojumi un kurš zināja vai tam bija pamatotas aizdomas, ka viss pievienotās vērtības nodoklis vai tādā, kas jāmaksā par šo piegādi vai šo pakalpojumu vai par jebkuru iepriekšējo vai vēlāko piegādi vai pakalpojumu, paliks nenomaksāts, var kopā ar nodokļa parādnieku būt solidāri atbildīgs par šo nodokļa samaksu, ne ar tādus tiesisko regulējumu, kas paredz, ka no nodokļu maksātāja var pieprasīt sniegt nodrošinājumu par minētā nodokļa samaksu, kas ir vai varētu būt iekasājams no tādā nodokļu maksātāja, kuram tas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus vai kurš tam piegādā minētās preces vai sniedz pakalpojumus.**

Šis noteikums savukārt nav pretrunā valsts tiesiskajam regulējumam, kurš visām personām ar solidāru atbildību par pievienotās vērtības nodokļa samaksu saskaņā ar valsts pasākumu, kas ir pieņemts uz šīs Sestās direktīvas 77/388 21. panta 3. punkta pamata, uzliek pienākumu sniegt nodrošinājumu par maksājamo pievienotās vērtības nodokļa samaksu.

[Paraksti]

* Tiesvedības valoda – angļu.